

Hvad er Sandhed? – Nummer tre

Vejen til Emmaus

Jeff Pippenger

2023-09-07

I Johannesevangeliet findes der, umiddelbart efter den sidste nadver og indtil Jesus går til Getsemane have, en lang beretning fra kapitel fjorten til slutningen af kapitel sytten. Jeg agter at behandle disse kapitler i den næste artikel. Denne artikel er det grundlag, hvorpå forståelsen af disse kapitler skal opbygges. Set i forhold til reformlinjen i Kristi historie falder dialogen mellem Kristus og Hans disciple i disse kapitler umiddelbart efter indtoget i triumf og lige før korset. Jesus drog ind i Jerusalem, holdt derefter sit sidste måltid med disciplene; derpå finder beretningen sted, og siden går Han til Getsemane, og ved midnat samme dag bliver Han arresteret, og den syvtrinsproces, som fører til korsfæstelsen, begyndte. Han og disciplene var profetisk placeret umiddelbart efter Exeter-lejrmødet og lige før den store skuffelse, i en historie, som repræsenteres ved den syvende måneds bevægelse. I beretningen, som begynder umiddelbart efter den sidste nadver, er det første, Jesus siger:

Lad ikke jeres hjerte forfærdes; I tror på Gud, tro også på mig. Johannes 14,1.

Da Jesus vidste, at en stor skuffelse kun var få timer borte, søgte Han at styrke sine disciple til den forestående krise. Den skjulte profetiske linje inden for de fire vejmærker, som udgør de begivenheder, der er symboliseret som de syv tordener, er den historie, hvori disse tre trin i beretningen i Johannesevangeliet finder sted. Denne skjulte linje inden for de syv tordener repræsenterer historien fra den første skuffelse til den sidste skuffelse.

Lige før Jesus siger til dem, at de ikke må „forfærdes“ i deres hjerter, havde Judas Iskariot forladt nadvermåltidet for tredje og sidste gang for at gå til Sanhedrinet. Da han forlod måltidet til sit tredje møde, afsluttede han sin prøvetid.

I sammenhængen med den skjulte linje inden for symbolet på de syv tordener repræsenterer Kristi triumftog Midnatsråbet, hvor to klasser af tilbedere åbenbares. Vejmærket for det midterste bogstav i det hebraiske ord, som anvendes til at danne det hebraiske ord »sandhed«, er det trettende bogstav i det hebraiske alfabet. Tretten repræsenterer oprør, og som et profetisk vejmærke repræsenterer det Midnatsråbet, hvor de dårlige jomfruer repræsenterer en åbenbarelse af oprør, således som Judas gør det under vejmærket for triumftøget.

"Der har været og vil altid være ukrudt iblandt hveden, de dårlige jomfruer sammen med de kloge, dem, som ikke har olie i deres kar med deres lamper. Der var en begærlig Judas i den menighed, Kristus dannede på jorden, og der vil være Judas'er i menigheden i hvert stadium af dens historie." Signs of the Times, 23. oktober 1879.

Da Judas bragte pengene tilbage, bekendte sit forræderi først over for Kajfas og dernæst over for Kristus, gik han derefter bort for at hænge sig. Idet han forlod domshallen, råbte han med netop de ord, som udtrykker den tåbelige jomfrus dilemma, når de erkender, at de ikke fik olien.

„Judas så, at hans bønfoldelser var forgæves, og han styrtede ud fra salen, idet han udbrød: Det er for sent! Det er for sent! Han følte, at han ikke kunne leve for at se Jesus korsfæstet, og i fortvivlelse gik han ud og hængte sig.“ Jesu liv, 722.

Judas illustrerer et falskt midnatsråbsbudskab ved, at han „styrtede ud fra salen og udbrød: Det er for sent! Det er for sent!“ Budskabet åbenbarer altid to klasser af tilbedere, og ligesom i den milleritiske historie fortsætter de dårlige jomfruer, efter at det sande midnatsråd er kommet, med et falskt budskab. Således har vi i den milleritiske historie den bevægelse, der valgte William Miller til leder, samtidig med at den forkastede den tredje engels budskab og modarbejdede den lille hjord, som fulgte Kristus ind i det Allerhelligste.

"Mit sind blev ført frem til fremtiden, når signalet vil blive givet. 'Se, brudgommen kommer; gå ud for at møde ham.' Men nogle vil have tøvet med at skaffe sig olien til at fylde deres lamper op, og for sent vil de opdage, at karakteren, som er fremstillet ved olien, ikke kan overføres." Review and Herald, 11. februar 1896.

Det tredje vejmærke i den skjulte historie repræsenterer dom og er repræsenteret ved det sidste bogstav i det hebraiske alfabet. Bogstavet er „Tav“, og når det skrives, har det form som et kors. Korset repræsenterer dom.

Fra den første skuffelse i milleritternes historie indtil Midnatsråbet, eller fra bogstavet alfa indtil det trettende bogstav, er der et vejmærke, som repræsenterer et tidsrum, og som identificeres som ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer, en ventetid, som også findes i Habakkuks bog, kapitel to. Fra Midnatsråbet, eller det trettende bogstav i oprør, indtil den store skuffelse, alfabetets sidste bogstav, er der ligeledes et tidsrum, som blev kaldt „syvende måneds-bevægelsen“, ikke fordi det varede syv måneder, men fordi Midnatsråbets budskab angav, at Kristus ville komme på den tiende dag i den syvende måned i den jødiske kalender, hvilket var forsoningsdagen.

Konteksten for beretningen fra Johannes kapitel fjorten til kapitel atten begynder i en tidsperiode, der er et forbillede på den syvende måneds bevægelse i den milleritiske historie. Tyngdepunktet i fortællingen i Johannesevangeliet er at berede disciplene på den kommende krise ved korset (bogstavet »Tav«). Kristus gør derfor opmærksom på, at tiden fra Hans død, indtil Han farer op til sin Fader og vender tilbage, for Hans disciple ville være en periode med sorg, usikkerhed og skuffelse. Ligesom med de profetiske kendetegn ved alle de første skuffelser, som er fremstillet i reformlinjernes vidnesbyrd, indebærer skuffelsen en tilstand, der fremkaldes ved tilsidesættelse af en tidligere åbenbaret vigtig sandhed. Kristi død på korset var og er en vigtig sandhed, og Han havde direkte fortalt disciplene, at Han ville blive korsfæstet og opstå, men krisen var så stor, så overvældende, at de glemte det, de burde have husket.

"Da Kristus, Israels håb, blev hængt på korset og blev løftet op, sådan som Han havde sagt til Nikodemus, at Han ville blive, døde disciplenes håb med Jesus. De kunne ikke forklare sagen. De kunne ikke forstå alt det, Kristus på forhånd havde sagt dem om det." Faith and Works, 63.

Hovedvægten i hele beretningen i de fire kapitler i Johannes, som vi beskæftiger os med, var, at Jesus forberedte sine disciple på den periode af skuffelse, som de ville erfare, begyndende med den natlige arrestation af Jesus og indtil Han vendte tilbage fra opstigningen til sin Fader. I de fire

kapitler i Johannes repræsenterer det tidsrum, hvor Kristus var borte fra disciplene, en ventetid. Historisk fandt dette tidsrum, som jeg identificerer som en ventetid, sted efter korsets krise. I de fire kapitler, som vi nu forbereder os på at betragte, repræsenterer de profetisk den ventetid, der begynder med den første skuffelse, ikke efter korsets store skuffelse.

Hvorfor antyder jeg, at den sidste skuffelse, som Kristus forberedte sine disciple på, var et forbillede på den første skuffelse, som i Kristi reformlinje var Lazarus' død? Dette spørgsmål må afklares, før vi kan se beretningen i de fire kapitler hos Johannes i det lys, som opretholder de sandheder, der nu bliver åbenbart i forbindelse med de syv tordners skjulte historie.

I Kristi historie svarer tidsrummet mellem Lazarus' død og opstandelse til tøvetiden. Kristus går derefter til Jerusalem til sit triumferende indtog. Kristus taler i Johannes fjorten til sine disciple i løbet af historien om det, som skulle blive den syvende måneds bevægelse, der begyndte, da tøvetiden allerede var ophørt ved ankomsten af budskabet om Midnatsråbet, som indledte den syvende måneds bevægelse.

For at forstå, hvordan det hebraiske ord »sandhed« bekræfter identifikationen af den skjulte historie, som er blevet forseglet op fra den symbolske historie om de syv tordener, kræves der en omhyggelig analyse af det budskab, Kristus da gav sine disciple i Johannesevangeliet kapitel fjorten til kapitel sytten. Et eksempel på, hvordan vejmærket om den store skuffelse anvendes til at illustrere vejmærket om den første skuffelse, kan erkendes i disciplenes erfaring på vejen til Emmaus.

Det, der afsluttede ventetiden i Milleritternes historie, var korrektionen af den tidligere fejlslagne forudsigelse om 1843. Samuel Snows arbejde med at udvikle det budskab, der indledte den syvende måneds bevægelse, og som kulminerede i Den Store Skuffelse, kan historisk spores ved at følge Samuel Snows vækst i forståelse gennem hans offentliggjorte skrifter og hans offentlige fremstillinger, der ledte frem til lejr mødet i Exeter. Den inspirerede kommentar nærmer sig denne udvikling på en anden måde end blot den historiske udvikling af Snows endelige budskab. Søster White oplyser os om, at budskabet blev erkendt, da Herren fjernede sin hånd fra en fejl i tallene på Habakkuks 1843-diagram.

„Jeg så Guds folk glade i forventning og spejdende efter deres Herre. Men Gud havde til hensigt at prøve dem. Hans hånd skjulte en fejl i beregningen af de profetiske tidsperioder. De, som spejdede efter deres Herre, opdagede ikke denne fejl, og heller ikke de mest lærde mænd, som modsatte sig tidspunktet, formåede at se den. Gud havde til hensigt, at hans folk skulle møde en skuffelse. Tiden gik, og de, som med glædelig forventning havde set frem til deres Frelser, var bedrøvede og modløse, medens de, som ikke havde elsket Jesu åbenbarelse, men havde taget imod budskabet af frygt, var tilfredse med, at han ikke kom på det forventede tidspunkt. Deres bekendelse havde ikke påvirket hjertet og rensset livet. Tidens forløb var nøje beregnet til at åbenbare sådanne hjerter. De var de første til at vende sig bort og håne de sørgende, skuffede, som virkelig elskede deres Frelses åbenbarelse. Jeg så Guds visdom i at prøve sit folk og give dem en gennemgribende prøve for at opdage dem, som ville vige tilbage og vende om i prøvelsens time.“

„Jesus og hele den himmelske hærskare betragtede med medfølelse og kærlighed dem, som med sød forventning havde længtes efter at se Ham, som deres sjæle elskede. Engle svævede omkring dem for at styrke dem i deres prøvelses time. De, som havde forsømt at modtage det himmelske budskab, blev efterladt i mørke, og Guds vrede optændtes imod dem, fordi de ikke ville modtage det lys, som Han havde sendt dem fra himlen. Disse trofaste, skuffede sjæle, som ikke kunne forstå, hvorfor deres Herre ikke kom, blev ikke efterladt i mørke. På ny blev de ledt til deres bibler for at ransage de profetiske tidsperioder. Herrens hånd blev fjernet fra tallene, og fejltagelsen blev forklaret. De så, at de profetiske tidsperioder nåede frem til 1844, og at det samme bevis, som de havde fremført for at vise, at de profetiske tidsperioder sluttede i 1843, beviste, at de ville ende i 1844. Lys fra Guds ord skinnede over deres stilling, og de opdagede en tøvenstid — 'Om den [synet] tøver, så vent på det.' I deres kærlighed til Kristi umiddelbare komme havde de overset synets tøven, som var bestemt til at åbenbare de sande ventende. Atter havde de et tidspunkt. Dog så jeg, at mange af dem ikke kunne hæve sig over deres dybe skuffelse til at eje den grad af nidkærhed og energi, som havde præget deres tro i 1843.“

„Satan og hans engle triumferede over dem, og de, som ikke ville modtage budskabet, lykønskede sig selv med deres fremsynede dømmekraft og visdom, fordi de ikke havde modtaget vildfarelsen, som de kaldte det. De indså ikke, at de forkastede Guds råd imod sig selv og virkede i forening med Satan og hans engle for at bringe Guds folk, som levede efter det himmelsendte budskab, i forvirring.“

“De troende i dette budskab blev undertrykt i menighederne. En tid lang blev de, som ikke ville modtage budskabet, af frygt holdt tilbage fra at handle efter deres hjertes følelser; men tidens forløb åbenbarede deres sande sindelag. De ønskede at bringe det vidnesbyrd til tavshed, som de ventende følte sig tvunget til at bære, nemlig at de profetiske perioder strakte sig til 1844. Med klarhed forklarede de troende deres fejltagelse og anførte grundene til, at de ventede deres Herre i 1844. Deres modstandere kunne ikke fremføre nogen argumenter imod de vægtige grunde, der blev fremlagt. Men menighedernes vrede blev optændt; de var fast besluttet på ikke at lytte til beviserne og på at udelukke vidnesbyrdet fra menighederne, så de andre ikke kunne høre det. De, som ikke vovede at tilbageholde for andre det lys, som Gud havde givet dem, blev udelukket af menighederne; men Jesus var med dem, og de frydede sig i lyset fra hans åsyn. De var beredt til at modtage den anden engels budskab.” Early Writings, 235–237.

Den netop fremlagte historie beskriver blandt andet erfaringen fra den 18. juli 2020, men det punkt, jeg ønsker, at I skal overveje, er, at den forståelse, som repræsenteres ved Midnatsråbets budskab, sådan som det blev fremført af Samuel Snow ved lejr mødet i Exeter, ikke repræsenteres ved Snows historiske arbejde, men ved Herrens hånds handling. Hans hånd havde dækket over en fejltagelse, og det var, da Han fjernede sin hånd, at Milleritterne da kunne forstå deres skuffelse og også forstå, at de havde befundet sig i den periode, der fremstilles som tøvetiden.

Tilbagetrækningen af Hans hånd er et afgørende element for de disciple, som var på vejen til Emmaus. Den er et forbillede på afslutningen af den periode, der er kendt som ventetiden, og den ender med den forståelse, der repræsenteres ved Midnatsråbets budskab. Alligevel fandt Emmaus-fremstillingen sted efter korset, som repræsenterer den store skuffelse, ikke den første skuffelse ved Lazarus' død.

Og se, to af dem gik samme dag til en landsby, som hed Emmaus, og som lå omkring tresindstyve stadier fra Jerusalem. Og de talte med hinanden om alle disse ting, som var hændt. Og det skete, mens de samtalede og drøftede det indbyrdes, at Jesus selv kom nær og fulgtes med dem. Men deres øjne blev holdt tilbage, så de ikke kendte ham. Og han sagde til dem: Hvad er det for ord, I veksler med hinanden på vejen, siden I går her og er bedrøvede? Luk. 24:13–16.

Ordet „øjne“ i dette afsnit repræsenterer syn, mere end selve øjets fysiske organ. Ordet „holdt“ betyder styrke. Disciplene var ude af stand til at forstå synet af korset, for Kristus havde tilsløret deres evne til at se korsets profetiske syn. Kristi hånd er et symbol på Hans styrke. Den sorg, Jesus påpegede, repræsenterede deres store skuffelse. Efter yderligere samtale blandt de skuffede disciple begyndte Kristus at tale.

Da sagde han til dem: O I uforstandige og senhjertede til at tro alt det, som profeterne har talt! Burde Kristus ikke have lidt dette og gået ind til sin herlighed? Og han begyndte fra Moses og alle profeterne og udlagde for dem i alle Skrifterne det, som handlede om ham selv. Og de nærmede sig den landsby, som de var på vej til; og han lod, som om han ville gå videre. Men de nødte ham og sagde: Bliv hos os, for det er mod aften, og dagen hælder. Og han gik ind for at blive hos dem. Lukas 24:25–29.

Jesus underviste disciplene ved at anvende den „historicistiske“ metode til bibelsk fortolkning, idet han førte de profetiske linjer fra Moses og frem gennem den hellige historie for at identificere korsets historie. Jesus benyttede den tidligere profetiske histories linjer, som repræsenterer de gamle stier og metodologien linje på linje, til at undervise de skuffede disciple. Da han syntes at ville rejse videre uden dem, nødte de ham til at komme ind og blive hos dem. De befandt sig i ventetiden, og Kristus var ved at fjerne sin hånd fra deres øjne. Når hans hånd blev fjernet, ville ventetiden ende, og idet de skyndte sig gennem mørket tilbage til Jerusalem og de elleve disciple, foregreb de den hastighed, hvormed Midnatsråbets budskab blev overbragt.

Og det skete, mens han sad til bords med dem, at han tog brødet, velsignede det, brød det og gav dem det. Da blev deres øjne åbnet, og de kendte ham; og han blev usynlig for dem. Lukas 24,31.

Jesus fjernede sin hånd, som havde holdt deres forståelse af det profetiske syn tilbage, og da han gjorde det, kendte de ham. Jesus havde bragt dem budskabet om Midnatsråbet, og de modtog det, mens de spiste, for ethvert budskab må fortæres. De skyndte sig straks „som en flodbølge hen over landet“ for at fortælle det til de elleve disciple.

Og de sagde til hinanden: Brændte ikke vort hjerte i os, mens han talte til os på vejen og oplod Skrifterne for os? Og de stod op i samme stund og vendte tilbage til Jerusalem og fandt de elleve forsamlede og dem, som var med dem, idet de sagde: Herren er sandelig opstanden og er blevet set af Simon. Og de fortalte, hvad der var sket på vejen, og hvordan han var blevet kendt af dem, da han brød brødet. Mens de nu talte om dette, stod Jesus selv midt iblandt dem og sagde til dem: Fred være med eder. Men de blev forfærdede og grebne af frygt og mente, at de så en ånd. Og han sagde til dem: Hvorfor er I foruroligede, og hvorfor opstiger sådanne tanker i eders hjerter? Se mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; rør ved mig og se; thi en ånd

har ikke kød og ben, således som I ser, at jeg har. Og da han havde sagt dette, viste han dem sine hænder og sine fødder. Men da de endnu ikke troede det af glæde og undrede sig, sagde han til dem: Har I her noget at spise? Og de gav ham et stykke stegt fisk og et stykke af en honningkage. Og han tog det og spiste det for deres øjne. Og han sagde til dem: Dette er de ord, som jeg talte til eder, mens jeg endnu var hos eder, at alt det måtte opfyldes, som er skrevet om mig i Mose lov og hos profeterne og i salmerne. Da oplod han deres forstand, så de kunne forstå Skrifterne. Lukas 24:32–45.

Ligesom med disciplene på vejen til Emmaus fremfører Jesus budskabet ved hjælp af Bibelens hellige beretninger fra fortiden for at forklare historien om sin død og opstandelse, og det gjorde han ved at give dem et eksempel på at spise. Guds folk må spise budskabet. I deres usikkerhed og sorg bringer Jesus ventetiden, som fandt sted fra hans død indtil hans opstandelse, himmelfart og genkomst, til afslutning ved at åbne deres forståelse for nutidens sandhedsbudskab, som var baseret på, at fortidens hellige beretninger blev sammenført linje på linje.

Derfor identificerer de to disciple på vejen til Emmaus (som repræsenterer den anden engel, der forenes med og bemyndiges ved Midnatsråbets budskab) den ventetid, der fulgte efter korset, som den ventetid, der gik forud for Midnatsråbet. Disciplenes skuffelse repræsenterer derfor den første skuffelse i den profetiske linje, ikke den store skuffelse.

Beretningen om Emmaus gentages dernæst med de skuffede elleve disciple. Jesus slutter sig til dem, underviser dem om opfyldelsen af det profetiske ord gennem „historicismens“ metodologi og åbner derpå deres forståelse, mens de spiser. Begyndelsen af beretningen identificerer beretningens afslutning. Jesus fremsætter dernæst et tredje vidnesbyrd om, at korsets skuffelse profetisk kan anvendes på den første skuffelse. Han giver det tredje vidnesbyrd om historiens struktur ved at sige til dem, at de skal blive i Jerusalem, indtil de modtager kraft fra det høje.

Og han sagde til dem: Således er der skrevet, og således var det nødvendigt, at Kristus led og opstod fra de døde på den tredje dag; og at omvendelse og syndernes forladelse skulle prædikkes i hans navn blandt alle folkeslag, begyndende i Jerusalem. Og I er vidner om disse ting. Og se, jeg sender min Faders løfte over jer; men bliv i Jerusalems by, indtil I bliver iført kraft fra det høje. Og han førte dem ud så langt som til Betania, og han opløftede sine hænder og velsignede dem. Og det skete, mens han velsignede dem, at han skiltes fra dem og blev optaget til himmelen. Og de tilbad ham og vendte tilbage til Jerusalem med stor glæde; og de var bestandig i templet og priste og lovede Gud. Amen. Lukas 24:46–53.

Illustrationen af disciplene på vejen til Emmaus identificerer en ventetid, som begyndte ved Hans død og varede, indtil Han blev oprejst og fór op til sin Fader. Ventetiden ophørte for disciplene fra Emmaus, da budskabet om begivenhederne ved korset blev stadfæstet ved den metode, hvorved linjerne fra tidligere hellige historier føres sammen, linje på linje. Derefter blev budskabet båret af disciplene så hurtigt, som de overhovedet kunne bringe det. Dernæst møder Jesus de elleve disciple; endnu engang henvises der til indtagelsen af et måltid, linje på linje anvendes for at bevise budskabet, og ligesom med disciplene fra Emmaus åbner Han derpå deres forståelse og går bort. Men ikke før Han identificerer historien om at bue i Jerusalem, indtil ventetiden afsluttes med Helligåndens komme på pinsedagen.

Da Jesus sagde til sine disciple, at de skulle blive i Jerusalem, var det afslutningen på beretningen om vejen til Emmaus. Begyndelsen af beretningen fremstod som en skuffelse, efterfulgt af en ventetid, efterfulgt af en åbenbaring af sandheden, der repræsenterer Midnatsråbets budskab. Denne åbenbaring af sandheden blev fuldbyrdet, da Kristus fjernede sin hånd, som havde „holdt“ disciplenes øjne tilbage. Det er begyndelsen af beretningen, og beretningens midte gentages med den samme beretning, da Kristus fjernede skuffelsen fra de elleve disciple ved at åbenbare sig selv og åbne deres forståelse af sit Ord. Derpå følger et sidste vidnesbyrd om den identiske profetiske struktur, som begynder med den første skuffelse, ikke den store skuffelse.

Historien fra Emmaus til Pinsen frembyder tre vidner om den første skuffelse, tøvetiden og Midnatsråbet, men den faktiske skuffelse, som er vejmærket ved begyndelsen af hvert af de tre vidner, var i virkeligheden den anden skuffelse, ikke den første. At erkende, at det vejmærke, som er den store skuffelse i milleritisk historie, anvendes til at illustrere den første skuffelse i milleritisk historie, er afgørende for at forstå den fortælling, vi finder i de fire kapitler hos Johannes, som foregår mellem måltidet ved den sidste nadver og arrestationen ved midnat i Getsemane have. Det er værd at bemærke, at da Jesus viste sig for de elleve disciple og spiste sammen med dem, spurgte han: „Hvorfor er I forfærdede? og hvorfor opstår sådanne tanker i jeres hjerter?“

Lige efter at han havde spist den sidste nadver i Johannesevangeliet, begynder det afsnit, som vi skal betragte, med Kristi ord til dem: „Eders hjerter forfærdes ikke.“ Inden for fem dage havde de glemte netop den befaling. Kapitel fjorten til kapitel sytten i Johannesevangeliet repræsenterer den første skuffelse den 18. juli 2020, som indvarsler en ventetid, der fører til Jesu Kristi Åbenbaring, som bliver afseglet lige før prøvetidens afslutning, og repræsenterer midnatsråbets budskab. Dette budskab indvarsler et tidsrum, som er blevet forbilledliggjort ved den syvende måneds bevægelse, og som også er forbilledliggjort ved Emmaus-disciplenes hastige løb til Jerusalem i nattens mulm. Denne historie er det, som repræsenteres ved de tre hebraiske bogstaver, der blev anvendt af Kristus til at repræsentere Sig selv som „Sandheden“.

Det er i beretningen i disse fire kapitler hos Johannes, at vi ikke blot finder, at Helligåndens gerning identificeres som de samme skridt i netop dette ord, men også det sted, hvor det bedste bevis findes til at opretholde de påstande, som nu fremsættes, nemlig at den endelige opfyldelse af budskabet om Midnatsråbet nu gradvist bliver fremstillet på lejr mødet i Exeter fra den tolvte august til den syttende. Når budskabet endelig bliver anerkendt af de ventende hellige, vil verden blive styrtet ned i søndagslovens krise, idet disse budbringere bringer de sidste dages endelige advarselsbudskab til en døende verden.